

го занесе заедно съ конь-тъ му, Азъ трѣбваше да останана въ попвата стая, нъ той помоли Павля и Данаила, да ме отведжтъ съ тѣхъ си, като каза:

— Може потерата да го намери тукъ и тогава сме издадени всички, за това отведете го до негдѣ и той ще си отиде въ Софія.

Той си взѣ отъ мене пушката и патронитѣ и азъ послѣдвахъ Павля и Данаила, които неволно ми станахъ другари. Слѣдъ три-дневно криение изъ гората, Павелъ ни заведе въ своята къща, която е половинъ часъ далечъ отъ с. Изворъ и се скрихме и тримата въ единъ трънакъ, който е срѣщо къщата му.

Данаилъ каза на Павля.

— Тукъ да не ни намерятъ? . . .

— Щомъ се научи началникъ-тъ, че съмъ тукъ, нѣма да прати потера насамъ, той ми е доста приятелъ, за много нѣща съмъ го лъгалъ и той ми е за всичко вѣрвалъ и ме обича . . . каза Павелъ и заспа въ трънака.

И тримата сме заспали въ това мѣсто, бѣзъ да помислимъ, че може да ни е видѣлъ нѣкой и че може ненадѣйно да ни нападне и избие потерата. Не можъ да помня колко врѣме сме спали, нъ грѣмъ отъ нѣколко пушки ни разбудихъ и се почувствахъ, опитахме се да бѣгаме, нъ азъ паднахъ на ококо 25 крачки отъ трънака

Павелъ и Данаилъ ударихъ на бѣгъ съ пушкитѣ си, нъ слѣдъ една минута падна и Павелъ, Данаилъ (спорѣдъ както стана явно отъ послѣ), като се почувствувалъ раненъ на много мѣста, само-убилъ се за да не падне живъ въ ржцѣтъ на полицията. Азъ бѣхъ падналъ въ една трапчинка и жандармитѣ, види се, като сж мислили, че имамъ оружие, стрѣлѣхъ противъ мене, нъ като забелѣжихъ че нѣмамъ никакво оружие, хвърлихъ се отгорѣ ми и бѣзъ да обърнатъ внимание на смъртоносната ми рана, раскъсахъ ми дрѣхитѣ да